

פיתאום הסתבר לי

סוחר ברכוש גנוב

- אומר מנחם

דיגלי, ששטח

כפר הנופש שלו

יוחזר למצריים

היתה רק ההתחלה. למחרת חזר דיגלי בדיוק לאותו המקום. הוא זכר להגיע לפי מיספר עמודי החשמל שספר על הכביש. כך ידע היכן לרדת לחולות. כשחזר, היה בטוח שהרגשה לא הטעתה אותו. הוא התאהב במקום.

באוגוסט 1978 פתח דיגלי את הדיקליה. בדיוק במקום שבו שקע. כפר-הנופש הישן שוכן כשלושה קילומטרים דרומית לימית. הפך תוך זמן קצר לפנינת האיזור. מכל קצות הארץ זרמו אנשים למקום הקסום. כדי למצוא מיפלט מהציוויליזציה, האינר פלציה וויהום האוויר. היכן שהיו רק דו"ר נות, דקלים ופרדסי מאנגו וגויאבות, הי מלבלבים באורח פלא במרחק של כמה

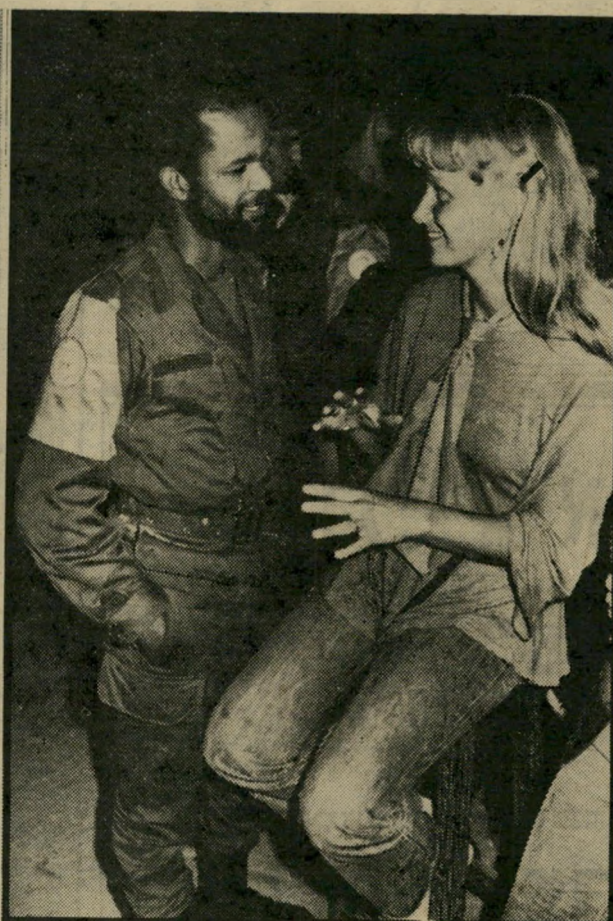
רפיח, צצו לפתע בונגלוס, אוהלים, מיתקני-עץ ציוריים והרבה טיפוסים שמחים כפר-הנופש, השוכן כשלושה קילומטרים מדרום לימית, הפך תוך זמן קצר ביותר לפנינת האיזור כולו.

באוגוסט 1978 פתח דיגלי את הדיקליה. בין דיונות החול שטופות השמש, הדקלים הירוקים והים הכחול של פיתח-

דקלים, חול וים

ליהציל
זהו תפקידו של חאלד עלי, ששימש מציל עוד לפני הכיבוש. למטה: עדנה הספרית ואורח.

אוזני חמור
עדנה הספרית (בין אוזני החמור) יחד עם האחים נני וויקי פדלון, שמיש פחתם מתפעלת את חדר-האוכל בדיקליה. תופסים טרמפ בעגלה.

שחור ובלונד
גי'ימס הכושי הוא אחד מחילי האר"ם באיזור, שאינם מזוהים רים אף לא על לילה אחד בדיקליה. אהבתו הגדולה הן בלונדיות.

עשרות מטרים בלבד מחוץ הים. צצו לפתע בונגלוס, אוהלים, מיתקני-עץ ציוריים וי-הרבה הרבה טיפוסים שמחים. בשימחה השתלבו גם תושבי האיזור. אסילו הם. החרדים מפני כל היאחות יש-ראלית חדשה בשטח. לא יכלו להישאר אדישים. אולי משום שפירשו את הקמת הכפר לא כנסיון לנשלם. אלא כרצון לחקות את אורח חייהם וליהנות מהכנסת-האורי-חיים שלהם. כך הפכה פנינת החמד למיפגש אחוה נדיר ומזר, שהיה בו כדי להעיד על מה שעשוי להתחולל באיזור כשיפרוץ השלום. חלק מהבדואים מצא פרנסה בעבודות שירותים במקום. אחרים מכרו לכפר-הי-נופש פירות וירקות. והיו כאלה שבאו סתם לעשות שמח עם היהודים.

העדרו. ושכרם יהיה מובטח כאשר יחזור. זה קרה בשנת 1978. נהג הגי'פ, מנחם דיגלי, אלוף-מישנה (מיל.) בצה"ל, לא חזה את תוצאות אותה שקיעה בחולות המידבר. רק לפני כמה חודשים הוא פשט את מדיו. את דיגלי לא היה יכול להיפרד מן האיזור שבו שרת - דיונות החול שטופות השמש, הדקלים הירוקים והים הכחול של פיתחת רפיח, מדרום לרצועת עזה. דיגלי רכש דירה בימית. העיר שי-הוקמה במקום. את מרבית זמנו הקדיש לסיוורים חוריים ונישנים באיזור המרהיב. עד שנתקע. וכשנתקע - לא עזב יותר. אחרי רדת החשיכה הצליח דיגלי להזעיק עזרה ולחלץ את הגי'פ. הנערים הבדואים נשארו נאמנים לעיסקה. אף לא חלק אחד היה חסר. אך בזאת לא תמה הפרשה. זאת

הגי'פ הכושי, שעשה את דרכו בתוך בין ערביים מאוחרת. מסביב לא נראתה נפש חיה. נהג הגי'פ היה אובד עצות. הוא ידע כי כדי להזעיק עזרה ייאלץ לעשות קילומטרים בחול הטובעני ברגל. אולם מה שהדאיגו יותר היתה הידיעה. כי הר-מראה השומם הוא מטעה. אם ישאיר את הרכב לבד, לא ישאר ממנו זכר. יד אלמור-נית תדאג לכך. ההצלה באה מכיוון בלתי צפוי. הנהג הבחין לפתע בשני זוגות עיניים המציצות אליו מבעד לעצים הסמוכים. היו אלה שני נערים בדואים מן הסביבה. "למה לא לתת לחתול לשמור על החלב?" חשב. הוא הוציא את הנערים מבין העצים ועשה עמם עיסקה: הם ישמרו על הגי'פ בעת